

Közel a szakadékhöz

Jessica Koch

Egy széthullott élet...

...és egy szerelem, ami mindent helyrehozhat.

Danny pontosan 10 éves, mikor darabokra hullik az élete. Egy súlyos sorscsapás arra készteti a családját, hogy az Egyesült Államokból Németországba költözzenek. De ez még nem minden: Danny apja alkoholba fojtja bánatát, mely felszínre hozza leggonoszabb és legsötétebb énjét, amiről azt hitte, a házassága révén végleg megszabadult. Danny védtelenül ki van szolgáltatva az apjának – de nem adja fel...

Egy nyári táborban Danny megismerkedik a francia Dominique-kal. A fiú kimentí a lányt egy életveszélyes helyzetből, amely egy életre összeköti a két fiatal. Később a szerelmük segít DANNY-nek, hogy elszakadjon a családjától, és ezzel attól a felfoghatatlan, pusztító erőszaktól, amely a fiatal életét fenyegeti.

Könyörtelen harc kezdődik az igazságért, az elismerésért, a szabadságért és a szerelemért.

Ez a könyv a szívedbe talál és bátorságot ad.

JESSICA KOCH

így ír a regényéről: „Szeretném elmondani az olvasóknak, hogy úgy kell elolvasniuk a könyvemet, mint egy fiktív történetet, mint egy regényt, elfelejtve, hogy egy valós történetre épül. Nagyon félelmetes, hogy az olvasók szenvednek és gyászolnak olyan veszteséget, amely nem az övék.”

TUDJON MEG TÖBBET A TRILÓGIÁRÓL:

www.jessica-koch.de

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Ha ez a könyv eléri, hogy száz ember közül csak egyet is megérint, már sokat tett. Nagyon örülök, hogy ez a mű létezik. Olyan érzés, mintha meghallották volna a hangomat.”

BuchBoutique

„A Közel a szakadékhoz egy csodálatos mű. Egyszerre izgalmas, együttérző és szívhez szóló. Mindébben természetesen a szerelem nagy szerepet játszik.”

Goodreads

„A történet stílusa különösen tetszett. A regény magával ragadó, és az olvasottakat könnyű elképzelni. Pontosan megjelennek az emberek, helyek. Haragot, bánatot és gyűlöletet kelt bennem, de reményt is.”

Bücherserien

„Hatalmas bátorságra vall, hogy Jessica Koch egy ilyen témát feszeget. Nemcsak azért, mert a tabu határait súrolja, hanem mert közben feltépi a saját sebeit.”

Vorablesen

„Ez egy olyan történet, amit meg kellett írni. Ez a kötet hangot kölcsönöz minden némának. Mert nincs annál rosszabb, ha nem hallják a hangodat. Ezt a könyvet azonnal ajánlanám bárkinek.”

LovelyBooks

„Jessica Kochnak sikerült olyan könyvet írni, amely rögtön magával ragadott, és úgy megváltoztatott, hogy más szemmel nézem a valóságot. Ezer köszönet ezért a megindító műért!”

Amazon

Jessica Koch

Közel a
szakadékhöz

— részlet —

Danny undorodva tolta a tányérja szélére a pulykahúst. Élve jobban szerette az állatokat, mint sütve és panírozva. Már számtalanszor elmondta az anyjának, mégis rendszeresen húst kapott. Lassacskán kezdte felismerni, hogy a kívánságainak ebben a családban nincs túlságosan nagy jelentőségük. Ha csak megközelítőleg is számítottak volna, még mindig Atlantában lennének. De őt nem kérdezték. Ezért ült itt ebben az idegen országban, amelynek ismerte a nyelvét, de semmit nem tudott róla. A veszekedést viszont már kívülről fújta, amely a folyosón az anyja és a nagyanyja között zajlott. Közel naponta ismétlődött majdnem azonos módon.

– Meg kell vele birkóznod – szitkozódott a nagyanyja. – A csecsemő halott. Ezen már nem lehet változtatni! Fejezd be végre az álmodozást!

Danny tudta, hogy ez a kijelentés helytálló. Az anyja képzeletbeli világban élt.

– Azt hiszem, most jobb, ha mész, *anya!*

– Marina, kérlek...

– Szia!

A fiú hallotta, amint a ház ajtaját kinyitják, majd nagy csattanással becsapják. Ez sem volt újdonság. Rendszerint a beszélgetésnek ezen a pontján mindig ez történt.

Marina izzó arccal a konyhába lépett, és a kezét a kötényébe törölte.

– A nagyanyámnak igaza van – mondta Danny, habár nem különösebben kedvelte. Már kisfiúként is szívtelennek és idegennek találta, most pedig folyton a jóságos amerikai nagynénjével hasonlított össze, aki félelmetesen hiányzott neki.

– Mit tudod te! – Az anyja hangja izgatottan, ugyanakkor nagyon elszántan csengett. – Jobb, ha a jövőben nem jön ide.

– Mi? – Danny majdnem kiabált. – Azt hittem, csak emiatt vagyunk itt! Mert vissza akartál jönni hozzám.

Marina mélyet sóhajtott, és leült az asztalhoz.

– Azt reméltem, ő tud nekem segíteni. De te is látod, hogy csak veszekszünk...

– Remek, akkor hazamehetünk!

– Ez sajnos nem ilyen egyszerű, Danny. Feladtuk a házat Atlantában, és megvettük ezt itt. Az apád áthelyeztette magát Németországba. Itt maradunk.

– Apa is csak ordítózik. Nem szeret itt lenni – makacskodott Danny. – És én sem.

– Több mint tíz évig voltam az apáddal Amerikában. Most egy ideig az én hazámban maradunk. Meg fogjátok szokni.

Marina hirtelen felugrott, és elfordult. Danny észrevette, hogy az anyja sem hisz a saját szavaiban. Hogy saját magát is meggyőzze, így folytatta:

– Az apád itt rosszabb pozícióban van. Ezzel először meg kell küzdenie. Szokatlan ez neki, sok éve már, hogy Németországban élt.

– Ezért piál folyton, amióta itt vagyunk?

– Adj neki időt! Meg fogja szokni. Segíthetsz neki, ha a jövőben csak németül beszélsz vele. Ez hasznára fog válni. Rendben? – kérdezte Marina, csakhogy lecsitítsa a fiát.

– Felőlem – törődött bele Danny.

Eleinte szokatlan lesz. Eddig csak napközben beszélt németül az anyjával, ha egyedül voltak otthon, de D annynek mindig volt, milyen nyelven kommunikál az apjával, mert legszívesebben lemondott volna a vele való beszélgetésről. Miután megtörtént az a dolog Rexszel, amikor csak lehetett, kitért az apja elől.

Aiden bedugta a fejét az ajtón.

Kellett az ördögöt a falra festeni – gondolta Danny.

– Marina – mondta Aiden köszönés helyett. – Nem kérek vacsorát, egyből felmegyek.

Gondosan behúzta maga után az ajtót. Danny fülelt, hangok szűrődtek be a folyosóról.

– Megint nincs egyedül – állapította meg Danny.

Marina gyorsan bólintott, miközben a tányérjára krump-
lipürét és húst szedett. Némán az asztalhoz ült, és kedvetlenül
enni kezdett.

– Kik ezek az alakok, akiket apa mindig magával hoz?

– A barátai – felelte Marina megtörtén.

– Aha – kételkedett Danny. – Akkor miért viselkedik olyan
furcsán? És te miért sírsz emiatt?

Marina lopva kitörölte a szeme sarkából a könnyet.

– A kisfiam miatt sírok. Egyébként minden rendben.

Danny az asztalra hajította a villáját.

– Egyáltalán nincs rendben semmi! Apa vedel, már tudni
sem akar rólunk, és agyonverte a kutyámat!

– Elég! Menj a szobádba!

– Anya! – könyörgött a fiú. – Miért nem hiszel nekem? Mit
gondolsz, hol van Rex? Apa teljesen becsavarodott, és ez csak
egyre rosszabb lesz!

– Danijel! Nyomás az ágyadba! – Marina felkelt az asztaltól,
és a mutatóujjával a lépcső irányába mutatott. – Ma már nem
akarlak látni!

Danny fújtatva felugrott, és hevesen az étkezőasztalba rúgott.

– Te jobban hiszel neki, mint nekem! – kiáltotta a fiú, meg-
fordult, és felrohant a tölgyfalépcsőn.

Halkan a szülei hálószobájához osont, megállt előtte és fü-
lelt. Különös hangok szűrődtek ki, olyanok, amiket nem tudott
értelmezni.

Az ajtóhoz léptek közeledtek, mire Danny berohant a szo-
bájába.

Bosszankodva próbált képregényt olvasni, de nem volt hozzá kellőképpen nyugodt, ezért úgy határozott, tényleg lefekszik. Kezébe a pizsamájával a fürdőszobába lépett.

A mosdónál egy sovány fiú állt feketére festett, égnek álló hajjal. Testhez simuló, fekete farmert viselt és széles övet a keskeny csípőjén. Összpontosítva vizet eresztett a két, tálat formázó kezébe, és alaposan kiöblítette a száját.

– Te ki vagy? – kérdezte Danny.

A fiú megijedt.

– Az apád barátja.

Valahogy mintha úgy érezte volna magát, mint akit rajtakaptak. Gyorsan a törülközőért nyúlt, amellyel aztán megtörölte az arcát.

– Nem vagy ahhoz még egy kicsit túl fiatal? – vágott vissza hetykén Danny.

– Tizennyolc vagyok – védekezett a fiú.

– Igazán? Fitalabbnak nézel ki, úgy tizennégynek, vagy ilyesmi.

– Tudom. Az érettségem még kicsit elidőzik. Éppen Hawaiiin nyaral. – Felnevetett. Láthatóvá vált a hófehér fogsora. – És ez jól is van így. Így jobban lehet keresni.

– Nem értem – morgott Danny. – Mit csinálsz itt?

– Mit számít?

– Számít! Tudnom *kell!*

A fiú cinikusan mosolygott.

– Leszoptam az apádat.

– Hogy? Az meg mi?

A fiú újra felnevetett, és felhúzta a pulóvert, amely a mosdó mellett lógott.

– Azt te nem akarod tudni, higgy nekem!

– De! Akarom! – Danny gyűlölte, ha ezt mondták neki.

– Légy jó! – Az apja látogatója kifelé indult, de az ajtóban még megállt, hogy feltegyen egy kérdést Dannynek. – Hány éves vagy, kicsike?

– Tíz – Danny észrevette, hogy a fiú kételkedve méregeti. – Miért? Mi van?

– Semmi – mondta gyorsan az idegen fiú, és összeszorította a száját. Sietősen elhagyta a fürdőszobát, de aztán mégis visszajött.

– Vigyázz magadra, kicsike! Az apádnak nincs ki az összes kereke! – mondta gyorsan. Hogy a szavainak nyomatékot adjon, a mutatóujjával megkopogtatta a homlokát.

Danny zavarodottan nézett utána, miközben a fiú lerohant a lépcsőn. Sóhajtvá megrázta a fejét, átöltözött, visszament a szobájába, és ágyba feküdt. Mivel az anyja iránt érzett harag nem akart csitulni, nem tudott elaludni. Éberem feküdt, amikor jóval éjfél után kinyílt a szobája ajtaja kinyílt. Aiden lépett be.

– Történt valami? – csodálkozott rá az apjára.

– Beszélni szeretnék veled.

– Most? Fáradt vagyok.

Danny nem akart társalogni. Az apja alkoholtól és cigarettafüsttől bűzlött. Aiden tudomást sem vett Danny kifogásáról, kéretlenül az ágyára ült.

– Az anyád elmesélte nekem, hogy úgy érzed, elhanyagolalak. Ezen változtatni akarok a jövőben, és több időt szeretnék tölteni veled. Igazi apa-fia dolgokat csinálni, amikhez rajtunk kívül senkinek nincs köze. Mit szólsz hozzá?

Danny elgondolkodott. Nagyon dühös az apjára. Soha nem fogja tudni megbocsátani neki azt a dolgot Rexszel... A gyűlölet olyan hevesen fortyogott benne, hogy belefájdult a hasa, és félni kezdett. Egy gyereknek nem szabadna gyűlölnie a szüleit, ez világos volt számára. Talán jót tesz nekik, ha több időt töltenek együtt. Korábban hétvégeente gyakran mentek le együtt

a tengerpartra, szörföztek vagy vízisíztek. Itt erre nem volt lehetőségük, de úszni talán elmehetnének időnként.

– Rendben – egyezett bele végül. – Benne vagyok.

Aiden egy kicsit közelebb csúszott hozzá. Danny ösztönösen hátrált. Nem szerette, ha az apja részeg volt.

– Szeretnék tovább aludni!

Danny ásított, miközben bebugyolálta magát. Tünetőleg felhúzta a takarót a válláig, és alvást színlelt.

A háta mögött mozgást észlelt. Danny csodálkozva vette észre, hogy az apja mellé feküdt. Úgy határozott, egyszerűen tudomást sem vesz róla, halkán hortyogott maga elé.

– Én szeretlek, Danny! – mondta váratlanul Aiden. Danny az apja karját érezte a csípőjén. Ilyesmit az apja még soha nem tett. Kellemetlen volt számára az érintés.

Mi akar ez lenni? Nem vagyok már kisgyerek, el tudok aludni egyedül.

Aiden minden előjel nélkül Danny pizsamafelsője alá dugta a kezét, és a tenyerét a mellére fektette. Lassan magához húzta a fiút. Danny rémülten felült.

– Mit művelsz?

– Átölellek – felelte Aiden higgadtan. – Így szokás, ha két ember szereti egymást. Minden apa ezt teszi a gyerekeivel. Az én hibám, hogy ilyen sokáig elmulasztottam.

Aiden megpaskolta maga előtt a matracot. Danny bizonytalanul újra lefeküdt, és hagyta, hogy az apja átölelje. Aiden ismét Danny felsője alá dugta a kezét, és az ujjbegyeivel simogatni kezdte. Danny nehezen állt ellen a kísértésnek, hogy egyszerűen felálljon, és kimenjen a szobából, de végül maradt, és továbbra is alvást színlelt.

Nagyon örült, amikor végre mély lélegzést hallott a háta mögött, ez elárulta neki, hogy az apja elaludt. Óvatosan kiszabadította magát az ölelésből, és a hátára fordult. Heves fájdalom-

mal ismerte fel, hogy az életében már semmi nem olyan, mint volt. A költözés mindent megváltoztatott. Elvesztette a barátait és a sportegyesületét, pedig Atlantában könnyűatlétikában és úszásban is sikeres volt. Igaz, az anyja itt már bejelentette őt egy úszóegyesülethez, de úgy, hogy nem volt úszómedence a házukban, biztosan nem fogja tudni tartani a penzumát. Az apja nem egyszer szemrehányást tett Marinának, hogy a költözéssel tönkretette Danny karrierjét, és nem csupán a sport terén. Danny gyerekuha modellként dolgozott, és jó pénzt keresett vele. Persze egyelőre az egész keresete takarékszámlán volt, ezzel akarták a szülei biztosítani a jövőjét. Marina meg volt róla győződve, hogy Németországban is tovább tudja majd csinálni a munkát, nem lehetett eltántorítani attól, hogy idejőjenek. Minden erejével az anyjához akart költözni Németországba. Végül Aiden engedett, és az elégedetlenségét alkoholba fojtotta.

Danny magát okolta minden miatt, holott természetesen soha nem akarta volna, hogy így legyen. Honnan tudhatta volna, hogy így fog történni? A baleset gondolatát sem tudta elviselni, örömmel várta a kistestvérét. De ostobaságában mindent tönkretett. Rex az életével fizetett érte, és Dannynak hirtelen az a rossz érzése támadt, hogy a hibájáért neki is keservesen meg kell majd fizetnie.

Danny hangzavarra ébredt. Az ágy üres volt mellette. Csak homályosan emlékezett arra, hogy az apja előző este mellé feküdt. Úgy gondolta, valószínűleg csak egy furcsa álom volt. Felugrott, kisurrant a szobájából, és lábujjhegyen végigcsúszott a folyosón a sötét tölgyfa lépcsőig. Leült a földre, hogy kihallgassa a szülei veszekedését. Amióta Németországban voltak, folyton veszekedtek. Rendszerint róla vagy az elveszített babáról volt szó, néha azonban a nagymama volt a kiváltó ok. Újabban pedig az apja a silány állása miatt is panaszkodott. Ám ezúttal Marina

volt az, aki dühösnek tűnt. Teljesen megfélelkezett arról, hogy németül beszéljen, angolul ordított a férjének.

– Egyszerűen elegendem van! Elmegyek!

– Hálátlan vagy, Marina! Én csakis miattad vagyok ebben az átkozott országban. Tudod jól.

– Akkor fogd a meleg barátaidat, és tűnés vissza Amerikába! – rikácsolta Marina.

Ez igencsak szokatlan volt Danny egyébként csendes és szende anyjától. Valami eltört. Mintha tányér lett volna.

– Mi a fene bajod van? Nem hozhatok fel barátokat a kocsmából az én házámba? – Aiden szintén kiabált, nála viszont ez már szomorú módon szokássá vált.

– Barátok? Te *barátoknak* nevezed ezeket? Hülyének nézel engem?

– Csak barátok.

– Tudom, mi folyik itt! – Az anyja hangja elcsuklott. Újra hangos csörömpölés hallatszott. – Te olyan fiúkat rontasz meg, akik félig még gyerekek! Te megcsalsz engem! Azt gondolod, nem veszem észre?

– Te nem vagy normális! – Az apja még hangosabban ordított. Egészen nyilvánvalóan volt még a vérében némi alkohol.

Danny összekucorodott a lépcsőn. Megijesztette, amikor a szülei így veszekedtek. Esdekelve remélte, hogy az anyja lesz olyan okos, hogy egyszerűen csendben marad, és nem hecceli tovább az apját. Ám ő hisztérikusan tovább kiabált.

– Elválok! Te fiú prostituáltakat hozol a hálószobánkba...

– Tartsd a szád, Marina! – Hangos csattanás. Feltehetően az anyja kapott egy pofont. – Neked beteg a fejed. A *baleset* óta olyan dolgokat látsz, amik nincsenek. Képzeld, úgyhogy sürgősen kezelésre van szükséged!

– *Nekem* beteg a fejem? Hiszen *te* kefélsz gyerekeket!

Újra csattanás hallatszott, még hangosabb, mint az előző.

– Neked teljesen elment az eszed!

Danny felugrott, és lerohant a lépcsőn.

– Azonnal hagyjátok abba! – kiáltotta.

Az anyja szeme teljesen ki volt sírva, az apja pedig a csuklóját szorongatta.

– Maradj ki ebből, *Danny!* – parancsolt rá Aiden. Szabályosan kiköpte a nevét. Sértésként hangzott.

– Engedd el, fájdalmat okozol neki! – Danny kétségbeesetten megrángatta az apja karját.

Abban a pillanatban Marina összeesett. Erőtlenül elterült a padlón.

– El fogok menni – kapkodott levegő után. – A fiammal együtt!

Aiden mellé ült, és gyengéden a karjába vette.

– Nem mehetsz el – suttogta. Egyik pillanatról a másikra teljesen megváltozott. – Gondolj csak a babára! Szüksége van apára!

– Baba? – Az asszony zavarodottan nézett rá.

– Igen, a baba.

Aiden szeretetteljesen Marina lapos hasára fektette a kezét, és dúdolni kezdte azt az altatódalt, amelyet az asszony a terhessége alatt olyan gyakran hallgatott.

Marina lassan lehunyta a szemét. A kezét a férje kezére tette, miközben áhítatosan hallgatta a dallamot.

– A baba halott! – kiáltotta Danny.

– Maradj már nyugton – könyörgött Marina. – Ilyesmit nem szabad mondanod!

– De így van!

– Tűnj innen! – förmedt rá Aiden.

Kis ideig senki nem szólalt meg. A rádióban Curt Smith énekelt. *It's a very, very mad world...*

Danny hitetlenkedve nézte a szüleit, akik mindketten a padlón ültek, és egy olyan hasat simogattak, amelyben már nem volt élet.

– A gyereknek szüksége van rám! – Aiden halkán énekelte a bölcsődalt.

– Mi az ördögöt műveltek? – Danny nem hitt a szemének. – Apa? Miért beszélsz be neki ilyesmit? A baba *halott!* Apa, kérlek!

– Tűnj el, Danny! – ismételte Aiden. – Ma már nem akarlak látni!

Danny kábultan a szobájába ment, hogy felöltözzön. El kell innen mennie. Ha a barátjának, Rickynek azt mondaná, hogy a ház csőtörés miatt víz alatt áll, biztosan rá tudná beszélni, hogy eljöjjön vele az uszodába. Elrettentette a gondolat, hogy az erdőben töltsse a napot, megint szakadt az eső. Németországban mindig borzalmas volt az időjárás.

Danny csak késő este ért haza. Biztosra akart menni, hogy az apja már elment otthonról. A hétfvégéken alig akadt olyan este, amelyen otthon maradt volna.

Danny a nappaliba osont. A nagy, nyitott kandallóban tűz égett, a fénye tükröződött a sötét padlólapokon. A CD-lejátszó újra azt a rettenetes bölcsődalt játszotta, amelyet Danny annyira gyűlölt. Az anyját a hintaszékben találta, takaróba burkolózva, a kezében egy babás könyvet tartott. Halkan dúdolta a dallamot.

– Szia, anya!

– Szia, Danny! – viszonzta az anyja a köszönést. – Hogy vagy?

– Jól – felelte szűkszavúan. – Anya, beszélnünk kell!

Marina azonnal letette a könyvet, és a fiúra nézett az óceánkék szemével.

– Természetesen – mondta. – Mi nyomja a szívedet?

Danny idegesen végigsimította a gondosan fésült hajját.

– Nem hagyhatod, hogy apa bebeszélje ezt neked. A baba halott, meg kell végre értened!

– Miért beszélsz így Liamről?

– Mert ez az igazság! A baba halott és kész!

Marina újra hintáznai kezdett.

Danny a CD-lejátszóra mutatott.

– Tudod, hogy ebben a szaros dalban a kisfiú meghal a végén? – morgott.

– Mi történt veled? – csodálkozott az anyja. – Folyton vitát szítasz.

– Azzal, hogy kimondom az igazságot? – fújtatott Danny.

– Hallgasd csak a szöveget! Heidschi Bumbeidschi a halál*. Egy anya megpróbálja álomba ringatni a gyermekét, de végül jön a halál, és magával viszi. Valahogy találó, nem gondolod?

Elégtétellel látta, hogy az anyja olyan fehér lesz, mint a megszelt fal.

– Danny, azonnal menj az ágyadba! – sziszegte.

– Mi? Már megint? Miért?

– Azonnal menj az ágyadba! – visította újra az anyja.

Danny a fejét rázva elhagyta a szobát. Ez már a harmadik alkalom volt két napon belül, hogy elküldték, holott csak az igazságot mondta ki. Talán éppen ezért...

Mérgesen fogat mosott, és lefeküdt aludni. A ferde tetőablakon keresztül, elgondolkodva figyelte a csillagokat.

Már késő este volt, amikor az apja hazajött, Danny kikészülve a fejére húzta a takarót. Nem akarta újra veszekedni halalani a szüleit.

* Heidschi Bumbeidschi: német népdal, altatódal. Egyes értelmezései szerint a címszereplője maga a halál.

Aiden azonban nem ment be Marinához a nappaliba. Danny hallotta, hogy felfelé jön a lépcsőn. Úgy gondolta, megint van vele egy fiatalember, akit magával visz a hálószobába.

Ám a szobaajtó lassan kinyílt.

– Még ébren vagy? – kérdezte halkán Aiden a holdfénytől világos szobában.

– Igen. Nem tudok aludni.

– Bejöhetek?

– Miért, mi van? – Danny legszívesebben nemmel felelt volna, de nem mert.

– Semmi különös. Csak beszélgetni akartam. Egy kicsit ölelkezni...

Aiden Danny mellé ült az ágyra, újra alkohol- és füstszaga volt. Danny megkönnyebbülten állapította meg, hogy legalább nem hullarészeg. Most legalább kihasználhatja az alkalmat, hogy feltegye neki a kérdést, amely annyira égette a lelkét.

– Kik ezek az alakok, akiket az utóbbi időben magaddal hozol? Együkkel találkoztam tegnap a fürdőszobában.

Az apja meglepődött, világoszöld szeme ijedtnek hatott. Egészen nyilvánvalóan nem számított erre.

– Gyakornokok a cégetől – felelte gyorsan. – Hivatali ügyben vannak itt.

– Anya miért sír folyton emiatt?

Aiden felsóhajtott. Szinte kétségbeesve a kezébe temette az arcát.

– Nem tudok tenni ellene, Danny! Nem tudok! Éveken át próbáltam, de most minden összeomlott, és nem megy tovább. Érted?

– Nem.

– Tudni akarod, mit csinálok ezekkel a fiúkkal?

Danny bólintott. Így biztosan jobban megérti majd a szüleit.

– Vedd le a pizsamafelsőd! – mondta halkán az apja.

Danny egy pillanatra elbizonytalanodott, de a kíváncsisága győzött. A fején át lehúzta a pizsamafelsőjét, aztán összegyűrte.

Aiden jó darabig szótlánul méregette.

– Az anyádra hasonlítasz – suttogta. – Kifejezetten szép vagy, tudod?

Danny tudta. Elég gyakran mondták neki, máskülönben nem szólította volna le a modellügynökség képviselője sem.

Miért jön be apa az éjszaka közepén, és miért mesél olyan dolgokat, amiket amúgy is tudok?

Aiden barátságosan megsimogatta a fésűvel elválasztott szőke haját, a másik kezét pedig Danny combjára fektette. Aztán megcsókolta a nyakát.

– Hagyd ezt abba! – kérte Danny.

– Hiszen te akartad tudni, mit csinálók velük!

– Akkor mégsem. Meggondoltam magam.

– Engedned kell, hogy csináljam. – Az apja cinkos pillantást vetett rá. – Különben továbbra is fel kell hoznom ezeket a fiúkat. És ha még egyszer megteszem ezt, akkor az anyád elválik tőlem. Ezt akarod?

Igen – gondolta Danny ösztönösen. – *Az lenne a legjobb. Anyának és nekem is!*

Bizonytalanul vállat vont.

Aiden halkán és szívhez szólón beszélt tovább.

– Tudod, mi történik akkor? A hatóságok el fognak venni téged az anyádtól, ugyanis tényleg kezdi elveszíteni az esztét. – Jelentőségteljes szünetet tartott, mielőtt majdhogynem hitetlenkedve hozzáfűzte. – Azzal áztatja magát, hogy a baba még a hasában van!

– *Te* beszéled be neki – csúszott ki Danny száján, de az apja tudomást sem vett róla.

– Tudod, hogy milyenek a német gyermekotthonok?

Danny megrázta a fejét. Alapjában véve semmit nem tudott erről az országról, amelynek a nyelvével olyan magától értetődően felnőtt. Négyéves kora óta évente legalább kétszer nyaralt itt a szüleivel, de az itteni szokások idegenek voltak számára.

Aiden egy kicsit közelebb csúszott Dannyhez. Titokzatosan a fülébe suttogott.

– Mesélek neked róla. Hallgass meg! – Danny vissza akarta venni a pizsamafelsőjét, de az apja elvette tőle, és drámai hanghordozással folytatta. – Az újonnan érkezetteket először mindig jól elverik. A többi fiú éjszakánként botokkal a szobádba oson, és kékre-zöldre ver. Heteken át szinte az összes ételt elveszik tőled, egész nap bosszantanak, és kívülállónak tesznek. Ha ezt elmondod a nevelőknek és az otthon vezetőinek, még rosszabb lesz. Akkor árulónak és gyávnak fognak kikiáltani. És természetesen egyetlen szavadat sem hiszik el, a hazugságért pedig napokra sötét pincébe zárnak.

– Hülyeség! – Danny nevetett. – Ilyen nincs!

– Itt igen – mondott neki ellent az apja. – Sőt, még rosszabb is előfordul. Olyan dolgokat tesznek veled, amiket el sem tudsz képzelni.

Ez elbizonytalanította Dannyt, habár nem akart hitelt adni az apja szavának. Nyugtalanította az elképzelés, hogy napokon át egy sötét pincében üljön, de még jobban aggasztotta a gondolat, hogy az anyja tényleg elveszítheti az eszét. Valószínűleg a válás rontana a helyzetén...

– Anyának rossz lenne a válás?

Az apja arcán halvány mosoly suhant végig.

– Igen, az anyádnak a válás nagyon rossz lenne. De *te* megakadályozhatod!

– Hogyan?

– Engedd, hogy azt csináljam veled, amit szeretnék! És ne meséld el senkinek! Különben elhagylak benneteket – fűzte

hozzá diadalittasan. – És akkor otthonba kell menned, az anyádnak pedig a bolondokházában kell töltenie a hátralévő életét *miattad*. Soha többé nem fog kijönni onnan.

Danny nyugtalanul csúszkálni kezdett az ágyon. Az a rossz érzése támadt, hogy annak, amit az apja tenni szándékozik vele, semmi köze a kenuzáshoz vagy az íj- és nyílfaragáshoz.

– Ígérd meg nekem, hogy magadban tartasz mindent! – követelte Aiden. – Becsületszóra, amit soha nem szabad megszegned.

Az apja a kezét nyújtotta neki, Danny pedig kedvetlenül belecsapott. Az idegeire ment ez az egész színház. Éjszaka közepe volt, és aludni akart.

– Ígérem – mondta csakis azért, mert az apja ezt várta tőle.

– Derék fiú – Aiden Danny mellkasára fektette a tenyerét, és csókolni kezdte a nyakát. A borostája csiklandozta Danny vállát. Undorodva eltolta magától, és hirtelen mozdulattal kitépte az apja kezéből a pizsamafelsőjét. Gyorsan visszabújít bele.

– Fáradt vagyok. Kérlek, hagyj aludni! – mondta Danny, majd az oldalára fordult.

Aiden még egyszer megsimogatta a haját, aztán felállt.

– Emlékezz az ígéretedre! – súgta a szoba sötétjébe, mielőtt elhagyta volna.

A ki nem mondott fenyegetés visszhangzott a falakról, és beégett Danny emlékezetébe.

* * *

Danny szétnyitotta a szendvicsét, a mutatóujjával lekaparta a mogyorókrémet, majd lenyalta.

– Hogy ment? – kérdezte Jan, az egyik osztálytársa.

– Egész jól – felelte Danny, mielőtt a szétbontott kenyérébe harapott. Ez azonban nem igazán felelt meg a valóságnak,

a „kiválóan” lett volna a helyes válasz. A matekkal még soha nem volt gondja. A szöveges feladatokat kicsit körülményesnek találta, de azért sikerült mindet megoldania.

– A tizenkettes feladat micsoda szemétség volt! – fecsegett tovább Jan. – Azt hiszem, az egészset eltoltam.

Jan, Marco és Danny három felsőbb osztályba járó fiúval beszélgetett a matekfeladataikról.

– El tudja nekem valaki magyarázni, hogyan tudom a száz negyedét megszorozni a huszonzét és a három hányadosával? Őszintén, lövésem sincs.

Marco várakozón nézett az egyik idősebb fiúra, Danny gondolatai viszont az előző hétvége és azon dolgok felé kalandoztak, amiket az apja mondott és tett.

– Ez nálatok is így van? – érdeklődött váratlanul. – A ti apátok is bejön hozzátok éjszaka a szobátokba?

– Miért jönne be? – tudakolta Jan.

– Ölelkezni – válaszolta Danny. Kicsit zavarban volt, már meg is bánta, hogy feltette ezt a kérdést. Egyszerűen kicsúszott a száján.

Jan torkaszakadtából nevetni kezdett.

– Hogy ölelkezni? – Marco csodálkozva nézett rá.

– Hát, ölelkezni, na... – morogta Danny. – Az ágyban.

– Az szex! – kiáltotta Christian, az egyik idősebb fiú.

Egy ideig mind szégyenkezve hallgattak. Elpirultak, és a cipőjüket bámulták. Jan ismét nevetni kezdett, a többiek pedig csatlakoztak hozzá.

– Danny szexel az apjával – horkantott fel Tim, a legidősebb fiú a csoportban.

– Ilyen hülyeséget! – Danny összegyűrte az uzsonnás zacskóját, és Tim fejéhez vágta. – Ilyesmit nem csinál az apám!

Nem ismerte a szó jelentését, de egyértelműen valami rossz lehetett.

– Hiszen, te magad mondtad! – makacskodott Christian.

– Én nem mondtam – védekezett Danny. – Én azt mondtam, hogy „ölelkezni”, te idióta! Amit az ember akkor csinál valakivel, ha szereti.

– Az ölelkezés babáknak való! – Tim kurjongatva csapdosta a combját. – Te még kisbaba vagy?

– Danny baba!

Most mindenki nevetett.

– Ha egy felnőtt gyerekekkel szexel, akkor az a gyerek megrontása!

Danny a fejét rázta a saját ostobasága miatt. Hogyan is kezdhetett bele egy ilyen témába éppen akkor, amikor olyan fiúk is jelen vannak, akik nem tartoznak a barátai közé, és akik ráadásul valamivel idősebbek is? Gondolhatta volna, hogy ki fogják nevetni.

– Tiszta hülyék vagytok! – tette csípőre a kezét.

– Mi az egyetlen jó dolog azokban, akik gyerekeket rontanak meg?

– Fogalmam sincs. Mi?

– Az iskolák előtt mindig 30 km/h-val hajtanak!

Jan dőlt a nevetéstől.

– A szex olyan, mint a Haribo: gyermek, felnőtt kedve jó, édes élet, Haribo!

– Nekem is van egy! – szólalt meg újra Tim. – Egy amolyan gyerekeket megrontó alak és Danny megy az erdőben, egyre beljebb és beljebb. Danny hirtelen megszólal: kezdek félni. Mire a gyerekeket megrontó férfi: te félsz? Akkor én mit mondjak? Visszafelé az egész utat egyedül kell megtennem.

Sikítva nevettek.

– Kapjátok be! – mutatta nekik a középső ujját Danny. Azon tűnődött, vajon értik-e egyáltalán a saját vicceiket. Mi az, hogy

valaki gyerekeket ront meg? Valaki, aki rontást hoz a gyerekekre? Amennyiben mit csinál? Ölelkezik vele?

– Ugyan már! – próbálta csitítani a kedélyeket Jan. – Csak viccelünk.

– Hagyjatok békén!

Danny gyors léptekkel elviharzott, mérges volt saját magára. Miért kell mindig kimondania, ami éppen a fejében jár? A fák alatt álló pingpongasztalhoz masírozott. Ahogy várható volt, ott találta a barátját, Rickyt. Rosszkedvűen mellé ült.

– Danny! – szólította meg Ricky. – Miért vágsz ilyen komor arcot? Minden rendben?

– Hmm – dünnyögte Danny.

Ricky már nyolcadik osztályos volt és majdnem ugyanott laktak. Eleinte csak véletlenül mentek együtt, aztán mindig megvárták egymást, ha egyszerre értek véget az óráik. Délutánonként gyakran együtt bóklásztak az erdőben, kunyhókat építettek vagy gátat a folyóra. Bár csak néhány hete ismerték egymást, Ricky máris Danny legjobb barátja lett. Ha egyáltalán felteheti, akkor csakis neki teheti fel azt a kérdést, amely olyannyira foglalkoztatta.

– Te – kezdett bele bizonytalanul. – Kérdezhetek tőled valamit?

– Persze. Kérdezz! – Ricky kis galacsinokat gyúrt papírfecnikből, szívószállal akarta őket szétlövöldözni az osztályteremben. A csillogó fekete haja fürtökben hullott a homlokába.

– Mit jelent az, hogy „leszoptam”?

Ricky csodálkozva nézett föl. Úgy látszott, hogy nehezen tudja visszatartani a nevetését.

– Ki mondta ezt? – tudakolta.

– Mindegy! Mi az? – sürgette Danny.

– Az valami igazán visszataszító. – Ricky felállt, és egy kicsit távolabb ment a többiektől. A sötét arcbőre ellenére elpirult.

Danny követte. Ricky lopva körülnézett, mielőtt suttogni kezdett. – Az, amikor egy nő egy férfi farkát nyalja.

Danny undorodva felhúzta a felső ajkát.

– Feltétlenül nőnek kell csinálnia?

– Úgy gondolom. – Ricky elbizonytalanodott. Az arca vörös színe még egy árnyalattal sötétebb lett. – Különben még förtelmesebb. Ugyanis az már meleg.

– Mi az, hogy meleg?

– Hát, amikor egy férfi egy másik férfit szeret, és vele tesz ilyen dolgokat. Melegnek lenni természetellenes és beteges. Az nem normális.

– Házasságok is lehetnek melegek?

Ricky hevesen rázta a fejét.

– Természetesen nem. Különben nem lennének házasságok. Miért akarod ezt tudni?

– Csak úgy – vágta rá gyorsan Danny. – Érdekel. Mennem kell órára. Később találkozunk!

Minden további magyarázat nélkül sarkon fordult, és elszaladt. Nem volt helyes az osztálytársaitól ilyesmit kérdezni. A Rickyvel folytatott beszélgetés sem segített neki. Éppen ellenkezőleg, csak még jobban összezavarta. Az apja kifejezetten felszólította, hogy senkivel ne beszéljen erről. Nem tartotta magát hozzá, holott nemrég fájdalmasan megtapasztalta, mi történik, ha az ember engedetlen. Mi nincs vele rendjén? Miért nem tudja egyszerűen azt tenni, amit mondanak neki?

Jogos volt, hogy kinevették.

Danny a szilvesztert a családjával együtt az apja egyik munkatársánál töltötte. Megállapította, hogy nem szereti a pezsgőt. Sőt, rosszul lett tőle. Marina viszont egyetlen kortyot sem ivott.

– Terhes vagyok – magyarázta.

Senki nem tett fel további kérdéseket. Danny titkon a szemét forgatta, miközben hallgatagon kenyérdarabokat mártogatott az olvasztott sajtba. Közben kritikusan figyelte az apját, aki az utóbbi hónapokban külsőleg is nagyon megváltozott. Habár Németországban már nem futballozott, továbbra is edzett volt és sportos, de korábban a barna haját hosszabbra hagyta, és elváltatva hordta. Most néhány centiméteresre nyíratta, a borostája viszont többnapos volt. A szeme környékén ráncok gyűltek, ezek korábban nem léteztek.

Danny leverten próbált visszaemlékezni, hogy milyen volt az apja Atlantában. Akkoriban, amikor még szerette. Nem volt képes rá. Habár csak néhány hónapja ennek, úgy érezte, mintha egy másik életben lenne. Nehéz szívvel kellett bevallania magának, hogy gyűlöli az apját. Nem csak azért, mert megölte Rexet. Hetek óta minden pénteken a kocsmakörútja után bejött a szobájába. Ölekezni, ahogyan ő nevezte. Danny nem tudta, mire vélje ezt, és valahogy mintha minden alkalommal fokozódott volna. Az apja mögé feküdt, és a mellkasát meg a hasát simogatta. Eleinte Danny tudta magát tartani a haditervéhez, hogy alvást színlel, újabban azonban Aiden felébresztette, és azt követelte tőle, hogy ő is érintse meg a felsőtestét. Vonakodott, mire az apja dühbe gurult, és kiment a szobából.

Danny egyre jobban elbizonytalanodott, azon töprengett, hogy mi ez. Bár Aiden folyton bizonygatta, hogy a viselkedése rendjén való és normális, Danny sejtette, hogy nincs így. Máskülönben miért érezte volna magát olyan kellemetlenül közben?

– Hé! – teremtette le hirtelen Aiden. – Kérdeztek tőled valamit!

– Nem figyeltem, sajnálom.

– Az utóbbi időben olyan szétszórt – szabadkozott Marina.

– Hans azt kérdezte tőled, hogy tetszik Németország.

– Egész jó – hazudta. – Csak egy kicsit szokatlan.

Egy kenyérdarabra irányította a figyelmét, amelyet a fondube mártott. Miért hazudott? Hiszen beismerhette volna, hogy nem tetszik neki az itteni élete. Bevallhatta volna, mennyire hiányzik neki a nagynénje, és hogy legszívesebben hazamenne. De sejtette, hogy ez nem érdekelné senkit. A gondolatai megint elkalandoztak, nehezebbre esett bármire is összpontosítania.

Nem sokkal a tűzijáték után hazamentek. Danny holtfáradt volt, nehezen sikerült ébren maradnia. Az anyjával együtt a fürdőszobába ment, hogy alvás előtt megmosakodjon. Aiden nem feküdt le, a nappaliban megivott egy sört. Danny összekulcsolt karokkal ült az ágyán. Fülelt. Világos volt számára, hogy a fáradtsága ellenére csak akkor fog tudni elaludni, ha az apja szintén alszik már. Túlságosan aggódott, hogy újra bejön a szobájába, és egyre növekedett a félelme, hogy Aiden csak emiatt ücsörög még lent a nappaliban.

Fél órába sem telt, és Danny már hallotta is, hogy megnyikordul az egyik lépcsőfok. Gyorsan fogta az ágyneműjét, és azonnal együtt lefeküdt a földre. Ha az apja tényleg be akar hozzá jönni, akkor megkaphatja az egész ágyat.

Az ajtó némán nyílt ki, és ugyanolyan hangtalanul be is csukódott. Danny látta, ahogy az apja az ágyhoz lép, és elcsodálkozik, hogy üres. A hold, amely a nagy tetőablakon át bevilágított, elég fényt adott, hogy rögtön megtalálja a fiát.

– Mit csinálsz te ott?

A hangja idegesen csengett.

– Alszom – magyarázta Danny. – Tied lehet az ágy.

Aiden erőltetetten és hangosan felnevetett, aztán megfogta Danny karját, és felhúzta.

– Hagyd a hülyeséget! Nyomás az ágyba!

Danny kelletlenül hagyta magát visszavonszolni az ágyba.

– Apa, kérlek! – sírdogált. – Én ezt nem akarom!

– Ülj le! – parancsolta Aiden, majd egy hirtelen mozdulattal lehúzta róla a pizsamafelsőt.

Danny ideges lett, és felmérte a távolságot az ajtóig. Aiden mintegy magától értetődően az ágyra ült, és szeretetteljesen a két kezébe vette Danny arcát.

– Csodaszép a szemed. Még kékebb, mint az anyádé. Szeretem! – Csókot nyomott a szájára, mire Danny undorodva elfordult. Teljesen biztos volt benne, hogy az apja viselkedése nem normális, és nem akarta tovább elfogadni, hogy ezt teszi vele. Azon járatta az esztét, hogy hogyan is mondhatja el ezt a legmeggyőzőbben.

– Add a kezed! – szólította fel az apja.

– Nem. – Danny elszántan rázta a fejét, és összefonta a két karját a mellkasa előtt.

Aiden felsóhajtott, megfogta a fiú csuklóját, és Danny kezét a lábai közé dugta. Danny rémülten és undorodva vissza akarta húzni, de az apja vasmarokkal szorította.

– Ebben nincs semmi rossz – suttopta. – Semmit sem kell csinálnod.

– Anya! – kiáltotta Danny. Felugrott, és az ajtóhoz rohant. Pánikszzerűen feltépte azt, hogy kimenekülhessen a szobából.

– Anya! – kiáltotta újra.

Az apja durván elkapta hátulról. A karját Danny hasa köré fonta, és felemelte. Danny rúgkapált és csapkodott, miközben Aiden bevágta a szobaajtót, és kétszer elfordította a kulcsot.

Danny teljes kétségbeeséssel kezdte az apját rugdalni.

– Hagyd ezt abba! – szitkozódott, majd dühösen az ágyra hajította a fiút. Danny villámgyorsan felugrott újra, de Aiden ismét elkapta, és visszahajította az ágyra.

– Fejezd be, úgy viselkedsz, mint egy idióta! – ordította.

Danny kábultan és nehezen kapkodta a levegőt. Fekve maradt, ijedten figyelte az apját. Aiden egyszer csak magába roskadt, kétségbeesve a kezébe temette az arcát, és sírni kezdett.

– Sajnálom, Danny. Tényleg annyira sajnálom! De nem tudok mit tenni! Nem *tudok*!

Danny kihasználta az alkalmat, és az ajtóhoz rohant. A kulcsot az apja kihúzta, így hát az öklével verte a fát.

– Anya!

– Mondtam már, hogy fejezd be! Az anyád nem jön, úgy-hogy kímélj meg a cirkusztól!

Aiden Danny hajába markolt, úgy húzta vissza az ágyba. Hason fekve a matrakra nyomta, a pizsamanadrágot pedig alsónadrágostól egészen a térdhajlatáig rántotta.

– Sajnálom – mondta ekkor újra. – Tényleg megpróbáltam. Nem tehetek róla. A te hibád!

Danny már nem tudott uralkodni magán, kiabálni kezdett. Könnyek futottak végig az arcán.

A matrac besüppedt, amikor az apja mögé térdelt.

Danny zavarodottan megfordult. A szeme sarkából látta, ahogyan az apja szintén letolja a nadrágját, és a jobb tenyerébe köp.

Danny elfintorodott. El akart mászni onnan, de az apja a csípőjénél fogva tartotta. Maró fájdalom járta át. Danny még hangosabban és szívszaggatóbban kiabált, aztán az apja az egyik kezét szorosan a szájára és az orrára tapasztotta. Az ujjai kellemtelenül füstszagúak voltak. Egy pillanatra Danny úgy érezte, megfullad, úgyhogy harapott.

Aiden rémulten visszahúzta a kezét, és felkiáltott.

– Fejezd be! Csak rontasz a helyzeten!

Az egyik karjával a párnába nyomta a vállát, a másikkal még mindig a csípőjét fogta át. Danny most már rezzenéstelenül feküdt, képtelen volt megmozdulni. A hátára nehezedő súlyt alig bírta elviselni. Egész teste égett a fájdalomtól, és már rég nem tudta kivenni az eredetét. Az apja cigarettafüsttől, sörtől és vodkától bűzlött. Danny iszonyattal eltelve próbálta oldalra fordítani a fejét, de hiába. Kényszerítette magát, hogy nyugodtan lélegezzon. Nem kapott elég levegőt ahhoz, hogy kiáltson, máskülönben biztosan megtette volna. Aiden felnyögött.

– Szeretlek, Danny! – zihálta, mielőtt végre levette Danny hátáról a súlyos terhet. Danny szétterpesztett karokkal, a sokk-tól bénultan fekvé maradt, az egész teste remegett.

– Minden rendben van veled?

Danny nem tudott válaszolni az apjának, de azt még észlelte, hogy Aiden betakarja, és cigarettára gyújt.

A gondolatai ide-oda csapongtak. Kétségbeesve próbálta megérteni, hogy mi történt az imént. Úgy érezte, bemocskolták. Szívesen felkelt volna, hogy a fürdőszobába rohanjon, de még csak a fejét sem merte felemelni. Még ahhoz is túlságosan megalázottnak érezte magát, ezenkívül annyira fáj a háta, hogy nem volt képes változtatni a testhelyzetén.

– Csak az első néhány alkalom fáj – suttopta Aiden. – Utána jobb lesz, megígérem.

Danny torkaszakadtából zokogni kezdett. Ez tehát azt jelenti, hogy ez a mai örület meg fog ismétlődni? A gyomra egy jégtömb volt, miközben a teste többi része úgy perzselt, akár a tűz.

Aiden a takaró alá dugta a kezét, és megsimogatta Danny hátát.

– Sss! – mondta lágyan. – Jól van, nem bánt senki.

A kopogástól mindketten összereződtek.

– Mi történt? – kiáltotta Marina odakintről.

– Francba! – szitkozódott Aiden, és gyorsan elnyomta a cigarettáját az éjjeliszekrényen. – A szobádban maradsz!

Ezután kinyitotta az ajtót, majd újra eltette a kulcsot.

– Minden rendben, Marina. Menj vissza aludni! – húzta be maga mögött Aiden az ajtót.

– Miért sír Danny? – Az anyja hangja zavarodottan csengett, biztosan majd meghalt aggodalmában.

– Nevelem! – mennydörögte Aiden. – Amit te nyilvánvalóan elmulasztottál!

– Hozzá ne merj érni a fiamhoz, mert megöllek!

Danny hallotta, hogy az apja megüti az anyját, de nem volt ereje hozzá, hogy kifusson. A hangok halkabbá váltak, amikor a szülei eltűntek a hálósobában, de a veszekedést nem hagyták abba.

– Ha csak egyszer is közbeavatkozol – kiabálta Aiden olyan hangosan, hogy Danny a közöttük lévő vastag fal ellenére is hallotta –, akkor a jövőben két halott fiad lesz!

Danny a párnájába temette az arcát, és bőgött. A szája olyan volt, mintha egy tonna homokot evett volna, a könnyei pedig még mindig patakokban folytak végig az arcán. Az orrából folyt a takony.

Egészen lassan a hátára fordult, majd felült. A lábujjaival a pizsamafelsője után nyúlt, és felhúzta.

Miért nem sietett a segítségére az anyja? A jövőben meg fogja tenni? A megérzése azt súgta, hogy nem.

Négykézláb kimászott az ágyból, majd megállapította, hogy soha nem fog tudni eljutni a fürdőszobáig. A karja és a lába még mindig feltartóztathatatlanul remegett. Semmit nem akart jobban, mint lemosni a mocskot, amely hirtelen szurokként tapadt rá, de nem tudott felkelni. Ha felkel, elesik – és ennek nem

szabad megtörténnie. Mert aki egyszer elesik, az soha többé nem áll talpra.

Habár az ereje végén járt, mindene tiltakozott az ellen, hogy visszafeküdjön az ágyba, amelyben elkövették rajta ezt az igazságtalanságot, amelyet még csak megnevezni sem tudott. Életében először tehetetlennek és kiszolgáltatottnak érezte magát. Elhatalmasodott rajta a kényszer, hogy elbújjon és elrejtőzzön, de Danny nem tudott bezárkózni a szobájába. Végül a ferde tető alatt álló nagy szekrénybe mászott be, amelyben a ruháit tartotta. Gondosan becsukta maga mögött az ajtót. Ez fontos volt, mert így senki nem láthatta, mi történt. A szekrényben sötét volt. Lágý, védelmező sötétség, amely beburkolta és elrejtette.

Danny összekucorodott a leghátsó sarokban, átkarolta a térdét, és zavartan hintázni kezdett. Esdekelve remélte, hogy az apja soha nem fogja itt megtalálni. Hogy soha senki sem találja meg, mert ha ez megtörténik, akkor az az illető azt is fel fogja ismerni, hogy Danny kudarcot vallott – és őt és a gyalázatát irgalmatlanul ki fogja rángatni a fényre. De ő mostantól már nem tartozik oda. A sötétséghez tartozik. Ott egyszerűbb elrejtetni azt, amit soha nem szabad felfedni.

Majdnem az egész éjszaka eltelt, mire a sarokban összekuporodva felszínes álomba merült.

* * *

Aiden dübörgő fejfájással ébredt. Habár a fél délelőttöt átaludta, még mindig az alkohol hatása alatt állt. Óvatosan a padlóra tette a lábát. Mi is történt múlt éjszaka? Arra még emlékezett, hogy a fia szobájába lépett. De mi az ördög történt ott?

Francba, Aiden, te komplett idióta! Mit tettél? Idegesen vakarászta a borostáját.

Marina a hálósobába lépett, és az ágyra ült. A pillantása révült volt, a világosszöke haja kioldódott a lófarokból, és fésületlenül, minden irányba szanaszét állt.

– Mi történt múlt éjjel? – kérdezte halkan.

Aiden nehezen tudta megakadályozni, hogy felnevessen. Ő maga is szeretne volna tudni, mi történt. Sürgősen rá kell néznie Dannyre. Nem szabad, hogy Marina így találjon rá. Valószínűleg zavarodott és zilált.

– Minden rendben – nyugtatta meg. – Danny és én vitatkoztunk. Ránézek. Te fekjüdj le még egy kicsit! Kímélned kell magad, a baba miatt. – Aiden szeretetteljesen a felesége lapos hasára fektette a kezét. A feje még mindig zúgott. Ügyelnie kell rá, hogy óvatosan mozogjon.

– Tényleg? – Marina elkerekedett szemmel nézett rá, és az ágyra ült.

A zavara őszinte volt. Aiden felsóhajtott. Gyűlölte, amit csinált, de nem volt más választása.

– Természetesen. Az orvos mondta! – A CD-lejátszóhoz fordult, és lenyomta a „play” gombot. Engelbert Humperdinck halkan énekelni kezdett. – *Aba heidschi bumbeidschi bum bum...*

Ha ügyesen intézte, akkor ezzel a dallal úgy tudta befolyásolni Marinát, hogy egy kis időre visszahúzódjon a világtól. Nem mondhatni, hogy Aiden jól érezte magát emiatt, de mi más választása maradt? Még ha múlt éjszaka minden rendben is ment, a felesége soha nem fogja eltérni, hogy a közös fiukhoz hozzányúljon. Fogná Dannyt, és lelépne vele. És akkor egyedül maradna. Ez a gondolat megijesztette. Gyűlölt egyedül lenni. A tény pedig, hogy ebben az átkozott országban rostokol, nem segített a dolgon. Soha nem szabadott volna engednie, hogy a felesége rábeszélje őt arra, hogy jöjjenek ide. Nagy hiba volt. Mégis mit gondolt?

Az itteni állása nyomorúságos volt. Atlantában osztályvezetőként dolgozott a Chryslernél, itt egy igazán hülye csapatot vezetett egy tucat munkatárssal. Ha most még a felesége is elmegy, akkor aztán teljesen csődöt mond. Úgy az előrelépés lehetősége a nullával lesz egyenlő, úgyhogy óvatosnak kell lennie. Marina semmi esetre sem jöhet rá, meddig jutottak előző éjjel. Ha eljutottak odáig... Aiden remélte, hogy a magas véralkoholszintje ellenére még időben visszament a saját hálószobájába. Kétségbeesetten törte a fejét, de semmire nem emlékezett, ám tudta, ha vet egy pillantást a fiára, az majd megadja a választ.

– Felébresztem Dannyt, hogy csináljon neked reggelit.

Aiden homlokon csókolta Marinát, és megkönnyebbülten állapította meg, hogy a felesége ellazulva a párnáiba süppedt. Gyorsan eltűnt a fürdőszobában. Hétvégén és ünnepnapokon Danny amúgy is mindig délig aludt, ezért Aiden nem kapkodott, kényelmesen lezuhanyozott és megborotválkozott, mielőtt Dannyhez indult volna.

A fiú szobájában – ahogy az várható volt –, csend honolt. Valószínűleg Danny még tényleg nincs fent. Aident mégis rossz érzés fogta el, amikor kinyitotta az ajtót. Az ágyban senki sem feküdt.

– Danny! – kiáltott be a szobába.

Semmi válasz.

A pillantása a nagy szekrényre esett, és egy sóhaj kíséretében kinyitotta az ajtót.

Danny összekuporodva ült a szekrény leghátsó sarkában, és félve nézett rá.

– Fenébe! – szitkozódott Aiden. Kinyújtotta a kezét. – Gyere ki, Danny!

A fia nyöszörgött, és még tovább hátrált a sarokba.

– Gyere már ki, nem bántalak! – Aiden türelmetlenül megfogta Danny karját, és kihúzta. Danny úgy terült el a padlón, akár egy zsák. Engedte, hogy az apja a szoba közepére vonszolja.

– Danny. – Aiden mellé ült a padlóra, és végignézett a fián: a kék szeme tágra nyílt, és zavarodottan nézett rá. Az arca és a ruhája ujjá csupa takony volt. – A kurva életbe! – szitkozódott ismét Aiden.

Elöntötte az együttérzés. Mi az ördögöt művelt? Óvatosan a karjába vette a fiút, és a haját simogatta. Danny remegett, de nem ellenkezett.

– Sajnálom – suttogta Aiden. – Részeg voltam. Annyira sajnálom. Nem fordul elő újra! Ígérem, nem fordul elő újra!

Felemelte a földről, és a fürdőszobába vitte. Lehúzta róla a ragacsos pizsamafelsőt, majd a szennykosárba hajította. Aiden nedves mosdókesztyűvel óvatosan törölni kezdte Danny arcáról és karjáról a rászáradt könnyeket és taknyot. Végül segített neki felöltözni, alaposan megmosta a kezét, megfésülte és elválasztotta a haját. Danny egész idő alatt csak állt, és egyetlen szót sem szólt.

Aiden lágyan a két kezébe vette a fia arcát. Rémülten vette észre, hogy azonnal pánik ül ki rá. Legszívesebben pofon vágta volna magát, olyan dühös volt saját magára. Ehelyett a vállánál fogva megrázta Dannyt.

– Most jól hallgass ide! Sajnálom, ami tegnap éjjel történt. Nem fog újra előfordulni. Egyszerűen felejtsd el, rendben?

Danny továbbra is átnézett rajta. Aiden megint megrázta.

– Megbirkózol velem, és normálisan viselkedsz! Akkor senki sem fog róla tudomást szerezni. Én nem mesélem el senkinek, és te is megtartod magadnak. Értetted?

Ekkor Danny alig láthatóan bólintott. Ez volt az első reakció, amit aznap délelőtt adott.

– Adj igazi választ! Megértetted, amit mondtam neked?

– Igen, értettem – felelte Danny engedelmesen.

Ez elegendő volt Aidennek. Danny biztosan nem fog semmit sem kifecsegni. Rendszerint soha nem teszik. Túlságosan szégyellik magukat.

Akkoriban, amikor Aiden főiskolára járt, gyakran besurrant az általános iskola udvarára, hogy egy-két kisebb fiúval a bokorba bújjon. Sok minden nem történt, egy kicsit megbabrálta őket, és őket is rákényszerítette, hogy megfogdossák őt. Egyik sem mondott soha semmit. Még az a két fiú sem, akikre az Oktoberfesten kezet emelt. Még csak elfutni sem próbáltak, derekasan eltűrték mindent. Ha az az átkozott idős házaspár nem kapta volna őket rajta az ügyködés közepette, akkor a dolog feltehetően soha nem került volna napvilágra. Megrázta a fejét, hogy elűzze ezeket a kellemetlen gondolatokat.

Kézen fogta Dannyt, és levezette a lépcsőn, hogy beállítsa a konyhába.

– Most pedig reggelit készítesz az anyádnak, aztán lehívod a hálósobából, és akkor már minden olyan lesz, mint szokott! Rendben?

– Igen.

– Jó fiú. – Aiden gyengéden végigsimított a haján, de azonnal visszahúzta a kezét, amikor észrevette, hogy Danny össze-rezdül az érintésétől. – Legkésőbb estére itthon leszek. Mondd meg az anyádnak!

Anélkül, hogy még egyszer visszafordult volna, elhagyta a házat, a garázsba ment, és beszállt a Chryslerébe. Sürgősen el kellett mennie.

Aiden a kilométeróra piros tartományáig hajszolta a terepjáróját, majd felhajtott az autópályára. Eljátszott a gondolattal, hogy egyszerűen nekimegy egy hídpillérnek. Mihez kezdjen a szétzilált életével? Ezidáig tökéletesen uralkodott magán, de most az egész rémálom előlről kezdődik. Tudat alatt természetesen

mindig is világos volt számára, hogy a léte gyenge lábakon áll, és hogy a hétköznapiaktól való legkisebb eltérés is mindent kibillenthet az egyensúlyából. És most éppen ez történt – az átkozott fia miatt. Miért nem tudott ez a kölyök egyszerűen hallgatni rá? Ha nem engedte volna meg neki azt az istenátka korcsot, akkor valószínűleg minden olyan lenne, mint régen.

Az ég ajándéka volt, hogy megismerte Marinát jó néhány éve, amikor a munkája miatt átmenetileg Németországban tartózkodott. Egészen új irányt adott az életének, és kihasználta az esélyt, hogy még egyszer újrakezdjen mindent. Természetesen soha semmit nem mesélt arról, hogy fiatalemberként néhány barátjával Münchenben vakációzott, különben Marina kideríthette volna, hogy végződött a kaland: holtrészegen két tizenhárom éves fiúval a bokorban. Mindketten önként mentek vele. Honnan kellett volna tudnia, hogy a kamaszoknak feltehetően más járt a fejében? Amikor ez végül kiderült, már rég késő volt, mert ha Aiden egyszer lánggra lobbant, nem tudta megzabolázni a vágyát. Ez a rövid élvezet hat évébe került az életéből. Szerencsére Németországban került bíróság elé, az USA-ban messze keményebb ítéletet hoztak volna. Ennek ellenére semmi esetre sem akarta még egyszer a börtönben végezni.

A szabadlábba helyezése után sikerült visszatérnie a hazájába, és ott kapott egy kiváló állást. Marinával az oldalán maga mögött akarta hagyni ezt a ballépést, újrakezdeni, családot alapítani és rendes életet élni. Végző soron tudta, hogy a tette büntény, helytelen és elvetendő, de nem tudta megakadályozni. Amint a véralkoholszintje emelkedni kezdett, nem tudott parancsolni az ösztöneinek. Emiatt évekig nem ivott, de a fia engedetlenségének köszönhetően újra az alkohol csapdájába esett.

Anélkül, hogy szándékában állt volna, lehajtott az autópályáról. A Chrysler majdhogynem magától tette meg a jól ismert utat a prostituáltakig. Aiden nem tervezte el előre ezt a kitérőt.

Marina nem tudta, hogy évek óta újra meg újra nagyon fiatal fiúkkal osztja meg az ágyát, csak a legutóbbi alkalmakról szerzett tudomást, amikor a saját házában rúgott ki a hámból. Aidennek emiatt nem volt rossz a lelkiismerete. Így kontrollálni tudta a vágyát. Inkább így, mint úgy, mint azon a kurva Oktoberfesten. Vagy tegnap éjjel...

Főként azért, hogy a gondolatait elterelje, megállt egy ázsiai fiú mellett, és magához intette. Bár kinézetre egyáltalán nem volt Aiden esete, tizenkét évesnek nézett ki. És ez tetszett neki.

– Mennyi? – kérdezte a nyitott ablakon keresztül. A fiú halkán megmondta az árát. Aiden egy biccentéssel tudtára adta, hogy szálljon be. Gyorsan átgondolta, hová menjen a fiúval. Haza lehetetlen volt, ezt többé már nem merte. A vasúti vécé meg kell, hogy tegye.

– Hogy hívnak? – Aiden végigmérte a mellette ülő fiatal embert. Nagyon sovány volt és sápadt, a szeme alatt mély, fekete karikák húzódtak. Feltehetően kábítószeres, akinek sürgető szüksége volt a következő lövésre, hogy elkerülje a rettegett elvonási tüneteket. Az ilyen prostituáltak voltak számára a legkedvesebbek. Engedelmesek voltak, és csak ritkán mukkantak meg.

– Kaito – felelte a fiú, miközben Aiden vizslató pillantása alatt összeroskadt az ülésen.

– Beleegyezel, hogy kikötözzelek? – kérdezte Aiden. Már tudta is a választ, de a kérdés kötelező volt. – Dupla árat fizetek.

A fiú vonakodva bólintott.

– Nekem mindegy.

Ezzel a vécé kútba esett. Aiden örömteli várakozással, nyugtalanul dobolni kezdett az ujjával a kormányon, és a legközelebb fekvő, órákra is kivehető hotel felé vette az irányt.